

Те, з чого ти сміявся, одного дня стане твоїм уроком

Сьогодні я впіймала себе на думці, що, можливо, карма все-таки вміє виховувати. Не покаранням і не якимись містичними знаками. А життям.

Коли я тільки познайомилася зі своїм чоловіком, я ще служила за контрактом у Повітряних силах ЗСУ. Він розповідав мені про свою колишню дружину. Вона була фрілансеркою, писала тексти, працювала журналісткою, письменницею, видавала книги. Мала психологічну, юридичну, філологічну освіту.

А я чомусь сприймала це з таким високомірством, що зараз мені навіть трохи соромно це згадувати.

«Ай, хіба це робота? Нормальні люди вранці встають і йдуть на роботу. А фріланс — це що взагалі?». Я реально так думала.

Можливо, там була ревність. Можливо, молодість. Можливо, просто дурість і впевненість у власній правоті. Я дивилася на людину зверху вниз, навіть не намагаючись зрозуміти її життя.

Минув час.

Я вийшла заміж. Народила трьох дітей. І залишилася фінансово залежною від чоловіка, який, якщо бути чесною, не забезпечує нашу сім'ю так, як мені хотілося б. Одна з моїх дітей потребує постійного догляду, уваги й моєї присутності. Я не можу просто встати вранці, одягнутися і піти на роботу. Мені потрібні гроші. І не малі. Тому сьогодні я зареєструвалася на фріланс-платформах. Шукаю можливість заробляти сама. І в якийсь момент мене просто вдарило цією думкою: **Боже. Я ж колись сама сміялася з цього.** З того, що тепер може стати для мене способом заробляти. І я вперше за довгий час подивилася на ту свою стару думку зовсім іншими очима.

Можливо, саме так і працюють кармічні уроки.

Ти можеш не погоджуватися з чимось. Можеш сміятися. Можеш засуджувати. Можеш бути впевненою, що «зі мною такого ніколи не станеться». А потім життя просто ставить тебе на місце людини, яку ти колись не розуміла. І ти вже не можеш дивитися на неї зверхньо. Бо тепер ти стоїш там сама. І, мабуть, поки ти не зрозумієш урок, життя буде повертати тебе до нього. Грошима, стосунками, людьми, власними помилками, залежностями, обставинами, способом мислення, тощо.

Ти можеш скільки завгодно тікати від певної думки, але якщо тобі потрібно її зрозуміти — ти все одно до неї повернешся. Не обов'язково в тій самій ситуації. Але з тією самою суттю. І, можливо, карма — це не про те, що тобі «прилетить» за твої вчинки. Можливо, це про те, що життя буде вчити тебе доти, доки ти не навчишся дивитися на людей і на світ трохи менше зверхньо, трохи менше категорично і трохи більше по-людськи.

Бо іноді для того, щоб зрозуміти когось, недостатньо подивитися на його життя. Іноді треба пожити його життям самому. І от тоді стає дуже тихо, бо ти раптом розумієш, скільки всього колись висміював, не знаючи, що одного дня саме це стане твоїм уроком.

А може, навіть твоїм порятунком.